

UN EN CRIST, **UNITS EN LA MISSIÓ**

Laura Rodrigo Rabassó

«Basta de preguntarse por la vida [...].

Tan solo has de meterte en ella y descubrirte en la grandeza de su sencillez.»

Aquesta frase d'una cançó de Hakuna, jo l'havia cantat cridant i fins ara no he entès què significa...

Profam 2026

Estic vivint a Profam, Perú, com a inici de la meua formació religiosa amb les Germanes de la Sagrada Família d'Urgell. Profam és un assentament de famílies situat al departament de Lima, on la població de la selva o la serra del Perú, migrant de casa seva, va començar a viure-hi al voltant de l'any 2001.

Profam és com un desert ple de dunes de sorra on han aconseguit formar els seus barris, 18 sectors plens de famílies.

Aquí tothom és veí i tothom ajuda al seu veí. Entre ells s'han construït les cases i les vies d'accés a Profam. Han lluitat per tenir escoles i els serveis mínims de salut. Avui, després de vint-i-cinc anys, encara no hi ha aigua corrent. Un cop a la setmana passa un camió cisterna i omple els dipòsits d'aigua de cada família.

Amb tot això, la sorra, la pols, la poca aigua, la inestabilitat de les cases i la difícil comunicació amb la resta del Perú, descobreixo la grandesa de la senzillesa.

Com amb un somriure i un bon dia fas feliç a un veí. Com un tros de sorra es pot convertir en el millor estadi de futbol pels nens de Profam. Com la millor ajuda pot ser seure amb els nens i nenes a fer els deures. Com cada dia les dones després de missa et pregunten com t'ha anat el dia. Com es valora que avui hagi sortit el sol. Com el veí es preocupa d'aconseguir aigua quan se t'ha acabat el dipòsit a mitja setmana. Com l'església s'omple els diumenges per celebrar l'Eucaristia. Com entre els veïns, cadascú porta una galleda d'aigua per netejar l'església abans de la festa del patró i com col·labora tothom, petits i grans. Com canten i els ritmes impossibles que fan amb cada instrument. Com es valoren les postes de sol després d'un dia clar.

Com la gent et rep amb els braços oberts, disposats a acollir, a donar-ho tot per tu.

I és que la vida és senzilla però molt gran, molt rica en amor. Descobrir que cadascú dona el que té. Aprendre a valorar-ho tot, que tot és do, tot és regal de Déu.

I amb senzillesa, però a Profam ens estimem els uns als altres com Jesús ens ha estimat.

La missió no és fer coses, ni estar a 10.000 km de casa. La missió és estar a prop de qui comparteixes la vida, mirar als ulls i descobrir que Déu parla en cada trobada, en cada moment.

COL-LABORA AMB ELS MISSIONERS!

Pregant per l'evangelització que realitzen.

Econòmicament a través del teu donatiu.

UNO EN CRISTO, UNIDOS EN LA MISIÓN

Soy Mn. Javier Bausili Morenza y tuve la oportunidad de estar de misión en Cuba del 19 de enero hasta el 13 de febrero.

Casi diez meses después es una experiencia que sigue resonando en mi corazón.

Pienso que cuando oímos hablar de misión **ad gentes** siempre pensamos o en la acción social alrededor de la misión o en la predicación a pleno pulmón en una plaza donde nadie ha oído hablar de Cristo. Probablemente, también sea eso, pero mi experiencia es más discreta y sobrenatural.

A raíz de una conversación con un matrimonio que lleva 34 años de misión en Japón pude comprender que la misión también se parece mucho a la Visitación a Santa Isabel por parte de María. María, siguiendo el impulso del Señor, simple-

mente va y está. Isabel, o mejor dicho Juan el Bautista, reconoce la presencia de Cristo. No estoy diciendo que la misión sea ir a no hacer nada, sino que la misión (envío) es una respuesta a una llamada.

Y he ahí, mi experiencia de la misión.

El mayor fruto es responder al Señor dónde te envíe a vivir (o intentar) el Evangelio.

Así que sí, en parte, en Cuba no hice nada, pero misteriosamente, creo, que lo hice todo.

Creo que algo tiene que ver con que uno no es el protagonista de la misión.

Pequeña vivencia referente a la foto adjunta:

«Por la tarde, sencilla expedición en bici para celebrar Misa en una casa/misión en Marta Abreu.

Es una muy pequeñita e incipiente comunidad, no tienen ni iglesia.

Se reúnen semanalmente en el porche de una casa para la liturgia de la palabra.

Creo que hacía 2 o 3 años que no tenían Eucaristía.

Como celebran entre semana, para poder vivir el Domingo, hacen siempre la liturgia del Domingo anterior.»

COL-LABORA AMB EL DOMUND

Si ens faciliteu les vostres dades, us enviarem el rebut corresponent dels vostres donatius i podreu deduir-los de la declaració de l'IRPF segons la legislació vigent.

Nom

Cognoms

NIF

Adreça

Codi Postal

Telèfon

E-mail

Forma de col·laboració

Podeu fer el vostre donatiu a:

- La vostra parròquia
- Al compte d'Obres Missionals Pontificies:
ES58-2100-3385-3322-0013-3210
(CaixaBank)

BISBAT D TERRASSA
DELEGACIÓ DE MISSIONS